

*Elizabeth
Michelsová*

*Heir
the*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels: The Wicked Heir,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2017,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2017 by Elizabeth Michels
All rights reserved
Translation © Otakar Kořínek 2018
Cover Design © Emil Křížka 2018
Cover Photo © London Montgomery Covers
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2071-8

*Lori Watersovej, drahej priateľke,
ktorá mi vždy pripomína,
aby som snívala veľké sny.
Kiežby všetky tvoje sny boli dosť veľké,
aby sa v nich spĺňali ilúzie veľkoleposti,
kiežby sa každý jeden splnil.*

1

Londýn, Anglicko začiatok jari 1817

Po papieri tancovali siluety kvetín a ornamenty v tvare viniča vytvárali ozdobnú záhradu tvarov, rámovali slová napísané v strede. To umelecké dielo bolo starostlivo rozvrhnuté, zručne vytvorené z precíznych atramentových línií a ukončené bledými bodkami vodovej farby.

Veľké naklonené písmená v záhlaví prvej stránky prezrádzali, že je to denník lady Isabelle Fairlynovej. Podrobne v ňom opisovala svoje najtajnejšie myšlienky – tie podrobnosti boli životne dôležité, ak mala byť misia úspešná. Nehovoril vždy St. James, že *znalosti sú zárukou úspechu*?

„Vyzerá to, že som počúval,“ zašepkal.

Nastal čas vyrovnať si účty s mužom, ktorý mu pred rokmi ublížil. Usmial sa na zavreté dvere, ktoré viedli do haly sídla Fairlynovcov v Londýne. Čoskoro sa bude usmievať iba on.

Vrátil sa k práci, prebehol palcom po prvom zaujímavom zápise v malej knižke viazanej v koži, prešiel po obryse lístka v rohu. Potom obrátil stránku, aby našiel informácie, kvôli ktorým prišiel. Cez otvorené okno prenikol závan ľadového vetra, svetlo sviece sa zavlnilo, zablikalo. Pritiahol si kabát tesnejšie, naklonil sa k svetlu a študoval jednotlivé slová, vryval si ich do pamäti.

Denník Isabelle Fairlynovej, január 1817

Všetci džentlmeni by sa mali usilovať, aby sa väčšmi podobali Keltonovi Briceovi. Je elegantný, milý a skvelý tanečník – má všet-

ko, čo vyžadujem od manžela. Pripomínam, nikdy som s ním netancovala, ale niekedy dáma tieto veci jednoducho pozná, dokonca z druhej strany preplnenej plesovej sály. Od chvíle, keď pred tromi rokmi prihrmel na našu príjazdovú cestu v jasnočervennom faetone, vedela som, že jedného dňa sa vezmeme.

V deň, keď prišiel, vládol v našom dome veľký zmätok. Otec nedávno nečakane získal titul po strýkovi Georgeovi a v našom novom domove panovala rušná atmosféra. Mama dávala príkazy lokajom, tí prenášali obrazy z jednej steny na druhú, v celom dome sa ozývalo búchanie kladív. Od svitania však mama a otec viedli ďalší boj.

Predpoludním som ušla do záhrady, ale môže človek zostať medzi ružami taký dlhý čas bez kúska jedla? Plánovala som vkľznuť dnu bočnými dverami a vziať si zopár sušienok. Otec ich vždy nechával na čajovom podnose v knižnici. Ibaže keď som vošla do izby, zastihla som tam rozzúrených rodičov. Išlo o otcovo zanedbávanie rodiny alebo možno o maminu márnivosť v novom postavení, možno o oboje.

Zasiahol ma ich hnev, zmeravela som, nevládala som sa pohnúť. Vtedy sa zjavil Brice. Uviedli ho do izby a atmosféra sa upokojila. Zažartoval o živote človeka s titulom a zrazu sa všetci smiali, uvoľnili sa. Nenápadne na mňa žmurkol, keď som konečne schmatla sušienku z podnosu a dala sa na ústup. Keď na mňa pozrel, čas sa zastavil. V ten deň som sa zaľúbila. Niektorí ľudia možno povedia, že láska na prvý pohľad neexistuje. Mýlia sa a pravdu mám ja. Medzi tých niektorých ľudí, samozrejme, patrí Victoria. Prečo musia byť sestry také protivné?

Keď sa dozvedela o mojej láske k Briceovi, veselo ma upozornila, že bol v našom dome iba pár minút, aby doručil list otcovi, a vlastne sme sa nikdy skutočne nerozprávali. Napriek tomu som presvedčená, že zažijeme lásku, aká inšpiruje básnikov. Victoria nebola v ten deň svedkom jeho láskavosti, necítila, ako rozžiari radosťou každé miesto, kde sa zjaví. Nepozná jeho skutočnú povahu, ale ja áno! Nohy v črievičkách mi zoslabli, takmer som sa

rovno na podlahe v knižnici rozplynula, a keby som bola vydatá, v mojej domácnosti by hádky neexistovali. To je láska.

Minulý rok počas mojej úvodnej sezóny som ho znova niekoľkokrát videla. Vtedy si ma nevšimol, ale nadchádzajúca sezóna bude iná. Som o tom presvedčená. S príchodom našej rodiny do Londýna sa moje plány môžu začať naplňovať.

Napriek chladnému počasiu som nahovorila jednu slúžku, aby zašla so mnou niekoľko ráz do týždňa pešo do múzea, lebo som nechcela použiť otcov koč. Povedala som jej, že najbezpečnejšia cesta pre dve ženy do Montague House a Britského múzea je po ulici, na ktorej býva Brice, a ona mi uverila. Vďaka bohu! A práve včera som ho zazrela cez okno. Mal oblečený zelený kabát, opieral sa o okenný parapet, rozprával sa pritom s niekým v dome. Zajtra sa možno obzrie.

Čoskoro konečne upútam jeho pozornosť a beznádejne sa do mňa zaľúbí. Vezmeme sa na zvláštne povolenie a do konca života sa budeme jeden na druhého s obdivom dívať obklopení kvetmi, ktoré mi natrhá v poli na našom panstve. Bude to ako v rozprávke. Moje sny sa splnia. Cítim to v každom slnečnom lúči, ktorý žiari z oblohy.

Budúca pani Isabelle Briceová

Jar 1817

Sny sú vrtošiví malí darebáci.

Fallon St. James mal kedysi sen – získať toľko bohatstva a moci, aby mohol robiť, čo si želá. Skutočnosť však mala drsnú príchuť. Bol už dosť bohatý a s armádou džentlmenov pod svojím vedením mal už určite aj moc. Keby však skutočne mohol konať podľa vlastnej vôle, nebol by dnes večer na tomto otravnom plese. A predsa tu bol a pátral v dave po jedinom mužovi, ktorý mohol zničiť všetko, čo vybudoval.

Držal sa v prítmí plesovej sály, keď vykročil s Briceom po boku k malému salóniku. Jediným spríjemnením večera

bol jeho terajší spoločník. Dokonca aj po rokoch spoločných akcií ho Kelton Brice neprestal rozveseľovať. Zázrak, že si nikto z prítomných doteraz nevšimol ich pátranie, lebo Brice každú prestávku v rozhovore vyplnil dunivým hlasom. Fallon sa iba uškŕňal. Už pred rokmi sa vzdal akýchkoľvek pokusov Bricea umlčať, pochopil, že určité veci sa nedajú zmeniť. Neželal si ho umlčať, aj keby mohol. Briceovo nápadné vystupovanie a žiarivé oblečenie dokonale skrývalo pred okolitým svetom pravú podstatu jeho práce.

A umožňovalo, aby Fallon uvažoval. Vždy bol rozumný – musel byť, ak mal udržať Spolok náhradných dedičov jednotný a výnosný.

Keď prechádzal okolo dvoch džentlmenov, mlčky mu kývli na pozdrav. Minulý rok obidvoch dostal z akýchsi problémov, obaja boli teraz jeho dlžníkmi. Príde čas, aby mu odplatili láskavosť, ale nebude to dnes večer. Dnešný večer zasvätil Reginaldovi Graplingovi – prekazil, čo Grapling plánoval, keď sa potuloval po uliciach a aj po plesových sálach Londýna, ak sa dalo veriť Briceovi.

„Som si istý, čo – alebo v tomto prípade koho – som videl, St. James,“ vyhlásil Brice, keď vošli do bočného salónika neďaleko plesovej sály. V salóniku stáli stoly s občerstvením a niekoľko hladných hostí. „Na včerajšom plese a znova pred niekoľkými minútami. Kráčať týmto smerom.“

„Verím ti.“ Fallon preletel pohľadom salónik a zamieril k stolu na druhej strane, odtiaľ mali lepší výhľad. Chcel toho chlapa vidieť na vlastné oči, hoci Briceovým slovám veril. „Iba mi to pripadá čudné. Keď sme ho videli naposledy...“

„Odvádzali ho v putách,“ skočil mu do reči Brice. „Väzňov príležitostne prepúšťajú.“

„Nie tohto. Dal som presné pokyny.“

„Máš mužov, ktorí sledujú väzenie? Strážcov na výplatnej listine?“ spýtal sa Brice, odtrhol si bobuľku z hrozna na stole a strčil si ju do úst. „Niežeby som o tebe pochyboval, iba... Chyby sa stávajú. Väzňov môžu po nejakom čase prepustiť. Dôveruješ tým mužom?“

Fallon neodpovedal. Nemusel.

„Pravdaže, nedôveruješ,“ uškrnul sa Brice a pokrútil hlavou. „Ale *mne* môžeš dôverovať. Grapling ušiel. Viem, čo som videl. Keby som len tušil, po čom ide! Pochybujem, že posledné štyri roky túžil práve po príjemnom valčíku. Vieš si ho predstaviť, ako sedí v noci v cele a prahne po pohári riedkej limonády podávanej na spoločenských podujatiach? Alebo, ešte lepšie, ako...“

Fallon zachytil akýsi pohyb, ale neobrátil sa. Ak ich Grapling pozoruje, nech si myslí, že o ňom nevedia, kým nenastane pravá chvíľa... Pomohlo, že Brice po jeho boku neprestajne rozprával, maskoval tým Fallonov skutočný zámer. Väčšina aktivít Spolku náhradných dedičov zahŕňala odvrátenie pozornosti a presné načasovanie. Dochytenie tohto konkrétneho protivníka sa od iných ich akcií nijako nelíšilo. Rozhliadol sa, predstieral, že si obzerá podnositelov so zákuskami vysoko navrhnuté na konci stola. „Musíme skontrolovať všetky bočné salóny,“ vyhlásil. Vtedy zbadal vykúkať spoza veže sladkostí okrúhle modré oko s hustými mihalnicami.

Srdce sa mu rozbúchalo. Majiteľka modrého oka sa rýchlo dala na ústup, plavé kučery sa jej pohojdávali vo vzduchu.

Niekoľko ich skutočne pozoruje, ale nie je to Reginald Grapling.

„Ty si vezmi kartársky salónik a ja sa zatiaľ prejdem po záhrade,“ povedal Briceovi, keď sa spamätal. „Ak je Grapling stále tu, nájdeme ho a vypočujeme.“

„Prechádzka po záhrade? Akosi mäkneš, St. James.“

„Cestou ku koču,“ dodal Fallon s pohľadom na vreckové hodinky. Hoci by veľmi rád dostihol Graplinga a odhadol hrozbu, ktorú predstavuje, o hodinu mal byť na druhom konci mesta. „Na večer mám naplánovaných ešte niekoľko stretnutí. Bývalý člen spolku si zvolil na návrat veľmi nevhodný čas.“

Znova vrhol pohľad na pyramídu zákuskov. Pozorné oči boli znova tam, tentoraz v medzere, kde len pred chvíľou určite ležali dva kusy torty. Nespúšťali z dohľadu jeho dlhoročného priateľa Bricea.

Z Keltona Bricea, známeho starého mládenca, ktorý svoj stav neplánuje zmeniť? Aká žena so zdravým rozumom by vrhala pohľady jeho smerom, keby hľadala čosi viac ako večernú zábavu? A možno tá žena naozaj hľadá len príležitostné rozptýlenie.

Fallon pristúpil bližšie, aby nazrel za hrbu zákuskov. Ak niekto sleduje jedného z jeho mužov – aj keby to bola len nejaká koketa –, musí o tom vedieť. Napokon, on vie o všetkom.

„Idem do kartárskeho salónika a upozorním aj ostatných členov, aby mali oči otvorené,“ prehodil Brice, čím pripomenul Fallonovi ich súčasnú situáciu. „Budeš odo mňa dnes večer ešte niečo potrebovať? Dolu je tá barmanka...“

Fallon ho udrhel po ramene, ani nestihol pokračovať. „Povieš mi to zajtra.“

„Tak si choď na prechádzku. Ja idem po svojom.“ Brice zagánil na Fallona a s predstieranou bolesťou si pošúchal rameno. „Nemusíš mi ubližovať. Stačí jednoducho povedať, že sa ponáhľaš.“

„Prežiješ to,“ uistil ho Fallon.

Brice sa uškrnul a zamieril k dverám. Rozhodil naširoko ruky, akoby objímal noc, takmer pri tom zhodil z podstavca vázu. „Prežitie – to je pravé vzrušenie. Hra o prežitie!“

Brice to možno pokladal za hru, ale pre Fallona, ochra-

ňujúceho členov spolku, svojich mužov, to znamenalo oveľa viac – zmysel života. Ešte sa díval, ako Brice odchádza, keď začul spoza zákuskov slabé ženské zastonanie.

Dáma, ktorá pozorovala jeho priateľa, vrazila do stola, keď sa ho pokúšala obísť a sledovať Bricea. Stôl sa pohol a uvoľnil úzky stĺpik, ktorý podopieral jeden z veľkých, vysokých podnosov so zákuskami.

V nasledujúcom okamihu akoby sa čas spomalil.

Fallon pozoroval, ako sa veža ovocných koláčikov a zákuskov s cukrovou polevou zlovestne rozkývala. Bez rozmýšľania vystrel ruku a zachytil tretie poschodie zvrchu, aby vyrovnal vežu, skôr ako sa celá nádhera rozpadne na kúsky. Rýchlym pohybom ruky však posunul rady tanierov a stojanov opačným smerom.

Nadýchol sa vzduchu prevoňaného vanilkovo-jahodovou arómou, keď sa zákusky začali kĺzať k zemi. Vtom mala ruka v rukavičke chytila druhú stranu podnosu a on sa ocitol tvárou v tvár zvedavej dáme, ktorá mala oči len pre jeho priateľa.

Takto asi vyzerali lesné nymfy zo starých bájí – ružové líca, oči lane a záplava plavých vlasov splývajúcich okolo tváre žiariacej nevinnou, nadpozemskou krásou.

Ibaže táto dáma nepatrila do lesov s nymfami. Nie v takých šatách, aké mala na sebe. Hoci Fallon nebol obdivovateľ módy, jej šaty vyzerali ako utkané z hviezd, desiatky korálikov zachytávali svetlo sviec a obkresľovali dokonalé krivky.

Kto je tá dáma a prečo sa zakráda za takým mužom ako Brice?

„Nedáte si koláč?“ vrhla pohľad na vežu zákuskov medzi nimi.

„Hoci aj päťdesiat, keď sme už pri tom,“ odsekol, nespúšťajúc z nej pohľad.

Zahryzla si do pery a pozrela na vežu. „Musím pripustiť,

že váha podnosu ma prekvapila. Teraz chápem, prečo mama tak pribrala, keď najala novú kuchárku. Zákusky vždy vyzerajú kypré a ľahké.“

„Kým ich udržiavate v rovnováhe.“

„Veru,“ zasmiala sa. „Prečo ste poslali pána Bricea do kartárskeho salónika?“

Vari si táto dáma vôbec neuvedomuje, že ak sa jeden kúsok pohne nesprávnym smerom, celá veža sa môže zrútiť? Mala by to vedieť. On si to uvedomoval. „Nemali by ste sa ma radšej spýtať, ako sa dostaneme z tejto šlamastiky?“

„Každý má svoje priority,“ zamrmlala napätým hlasom, balansujúc s podnosom.

„A vašou prioritou je pán Brice.“ Pozoroval ju. Na vdovu nebola dosť stará, a nevinná iskra v jej očiach popierala akékoľvek pokútne plány. Zostávalo iba jedno vysvetlenie. „Určite viete, že je zaprisahaný starý mládenec.“

„To znamená, že je dostupný.“

„Podľa čoho tak usudzujete?“

„Nie je ženatý,“ odvetila, akoby to vysvetľovala dieťaťu. „To je nepopierateľný fakt. Preto je pre manželstvo dostupný. To znamenajú slová *zapisahaný starý mládenec*.“

„Myslíte? Lebo ja poznám pána Bricea celkom dobre a...“

„Raz mi prejavil láskavosť, žmurkol na mňa,“ prerušila ho.

„Žmurkol na vás?“

Oči sa jej rozžiarili čírou radosťou, že môže pokračovať v debate o tej nepochybne významnej udalosti. „Žmurkol. Bolo to čarovné. Navštívil môjho otca, vnikol do domu – a žmurkol. Na mňa. A priateľsky sa usmial.“

„Och! Tým sa všetko vysvetľuje.“

„Výborne. Som rada, že sme to vyriešili. Teraz chápete, prečo som nechcela, aby odišiel.“

„Čo mi pripomína, aby som sa vo vašej spoločnosti neusmieval,“ zamrmlal.

„Pokladáte ma za takú pochabú, že sa zavesím na každého džentlmena, ktorý sa na mňa usmeje?“

„Nie, ja...“ Nevedel, čo si má o nej myslieť, vyviedla ho z rovnováhy.

„Tak do toho.“ Vyzývavo zdvihla bradu. „Ak si trúfnete. Usmejte sa. Najlepšie, ako viete.“

„Teraz?“ Rozhliadol sa, miestnosť bola prázdna – kde sú tí mizerní lokaji? Má prácu, musí odísť, nie je tu nato, aby držal podnosy so zákuskami a usmieval sa.

„Takto.“ Usmiala sa a v miestnosti osvetlenej sviecami akoby sa rozjasnilo.

Jej úsmev sa vkradol do každej chladnej škáročky jeho mysle a zohrial ju svojím jasom. Mimovoľne zovrel kraj podnosu a až vo chvíli, keď mu stúpili prsty, si uvedomil, že na ňu vyvaľuje oči. „Ako sa voláte?“

„Ešte ste sa na mňa milo neusmiali.“

„Zachránil som vás pred...“ Zarazil sa, vedel, že zatiaľ ju pred ničím nezachránil. Vzdychol. „Tak dobre.“ Precvičil si líčne svaly a odhalil zuby.

Vzdychla, počastovala ho súcitným pokrútením hlavy. „S takým úsmevom vám určite nehrozia manželské okovy. Som Isabelle Fairlynová. Vy sa často neusmievate, však? Celkom chápem prečo. Naozaj by ste sa o to mali trocha usilovať.“

Fairlynová... Knottsbyho dcéra? Už pri počutí jej mena mal poslať slečnu Isabelle ku gardedáme a okamžite odísť. Urazená pýcha však prevládla.

„Čo sa vám nezdá na mojom úsmeve?“ Zuby má rovné, biele. Ešte nijaká žena tak nekomentovala jeho výzor. A pri pohľade do zrkadla nikdy nevidel nijakú chybičku krásy.

„Váš úsmev nič nevyjadruje.“ Silnejšie zovrela podnos. „Úsmevy musia vychádzať zo srdca.“

„Práve teraz držím vežu zákuskov a koláčov. Moje srdce je niekde inde.“

„Ak myslíte...“

„St. James,“ predstavil sa, uvažujúc, či pozná jeho meno.

„Ach. Srdečné úsmevy vám síce nejdú, ale máte pekné meno, pán St. James.“

„Ďakujem.“ Uľavilo sa mu, že o ňom nikdy nepočula, no zároveň ho to akosi zvláštne zarmútilo.

Ale prečo? Veď v prítomnosti mladých dám zvyčajne nerozpráva o obchodoch. Nemal by očakávať, že ho bude poznať, ani by to nemal chcieť, hoci jej priezvisko mu bolo dôverne známe. Takéto zvláštne stretnutie s dámou ešte nezažil, nehovoriac o zákuskoch, ktoré každú chvíľu mohli popadať na zem.

„Tešilo ma,“ takmer zaspievala na revanš. „A teraz mi povedzte, ako sa dostaneme z tejto šlamastiky.“

„Opatrne. Pohnite ľavou rukou doprava. Doprava na vašej strane, nie na mojej. To je u vás doľava.“

„Pohla som doprava.“

„Tam!“ zvolal zvýšeným hlasom, aby ju usmernil. Zdvihol hlavu a zbadal, že vrchné poschodie veže sa rozkývalo a potom sa znova vyvážilo. „A ak teraz zdvihneme vrchnú časť, môžeme ju položiť na stôl.“ Kývol smerom k určenému miestu.

„Na tanier s ovocím? Rozmliáždime čučoriedky!“

„Nevidím inú možnosť, ak nechceme, aby sa celý tento výtvor zrútil na zem a obidvoch nás ofrkal polevou. Alebo tu chcete zostať naveky? Mohol by som vás zabávať svojím neprirodzene meravým úsmevom.“

Pripomienka jeho úsmevu akoby Fallona rozladila a otriasla jeho rozhodnutím. „A čo keby sme to položili tam na údené mäso?“

„Čučoriedky sú na také veci chúlостivé, a šunka nie? Pomyšlite na prasiatka, kým čosi také vyslovíte.“ Prečo sa s ňou háda? Mal by ten mizerný podnos položiť na stôl a odísť na stretnutie. Aj tak už príde neskoro. Namiesto to-

ho tu diskutuje o prasiatkach a čučoriedkach? Chvalabohu, že Brice odišiel.

„Nechcela som uraziť prasiatka,“ ospravedlňovala sa. „Keby ste vedeli, ako mám rada zvieratká – vlastne prírodu všeobecne –, nič také by ste nenaznačovali.“

„Mimochodom, podnos je čoraz ťažší. Poďme k tomu bočnému stolíku a položme tú vežu tam, kde neublížime nijakému jedlu.“

„Dobre,“ súhlasila a znova sa žiarivo usmiala. „Ako to urobíme? Budeme rátať do troch?“

Do troch... Áno, rátanie mu zabráni, aby na ňu znova vyvaľoval oči. „Raz, dva, tri. No čo je? Povedal som tri.“

„Má to byť na tri – alebo po troch?“ spýtala sa.

„Tri! Tri! Len sa už pohnite!“ Nemal by rozkazovať dáme, hoci mal pocit, že jeho pokyny aj tak nepočúva.

„Ideme k stolu na druhej strane miestnosti?“ Vykročila s ním popri dlhom stole, akoby tancovali dajaký zložitý nový tanec, ktorého kroky ani jeden nepoznal.

„A všetko len preto, aby sme zachránili čučoriedky a prasa,“ zamrmľal, keď obchádzali koniec stola a zamierili dozadu na druhú stranu miestnosti.

„Je to dosť ďaleko,“ postťažovala sa. Vzápätí zadychčane zvolala: „Ruka mi...“

Poschodový podnos sa zrútil na zem medzi nimi, do vzduchu vyleteli kúsky koláčov. Obidvaja odskočili práve včas, aby sa nezašpinili.

„Vykĺzol mi,“ uškrnula sa.

„Asi je už trocha neskoro, lady Isabelle, aby som sa vás spýtal, či vám neprekáža, že sme ublížili torte.“

Obidvaja vrhli pohľad na kúsky torty na zemi. Zostala z nej len veľká hromada a cukrová poleva mu zašpinila čížmy a jej lem šiat. On si môže čížmy očistiť, ale poleva na šatách pravdepodobne neujde pozornosti.

Zdvihla hlavu, pohľady sa im stretli. Vo veľkých mod-

rých očiach jej prebleskoval smiech. „Nie, to, že sme ublížili torte, ma vôbec nevykoľajilo.“

„Výborne. To je... dobre.“ Chytil ju za ruku a ťahal ju k dverám. Musela pobehnúť, aby za ním stačila.

„Kam ideme?“

Rozhliadol sa, a keď vošli do haly, pokračoval v ceste. „Momentálne viem jedno... človeka by nikdy nemali prichytiť na mieste činu.“

„To je jediné, čo viete? Ja si viem zapliesť z kvetov venček do vlasov. A teraz viem aj to, ako zničiť vežu zákuskov.“

Rozosmial sa. Hrud' sa mu pri tom otriasala, akoby jeho telo zhadzovalo pavučiny zo zriedka používaného kusa nábytku. Keď zabočili za ďalší roh do užšej chodby, zastal a pozrel na ňu.

„No toto!“ zvolala prekvapene. Hrud' mu ešte vibrovala, keď čakal, kým mu vysvetlí poznámku. Prečo sa táto lesná nymfa v plesových šatách naňho díva s takým úžasom v očiach? A prečo mu na tom záleží? Je Fallon St. James. Muži zo všetkých kútov zeme sa ho boja a vážia si ho pre jeho prácu – to je jediné, na čom skutočne záleží.

„Veď vy sa dokázate srdečne smiať! Možno vám tie manželské okovy predsa len hrozia,“ podpichla ho, nespúšťajúc z neho pohľad. Vzápätí zažmurkala a o krok ustúpila. „Nie odo mňa, pravdaže. Ja upieram pohľady inde. Akoľvek, túto sezónu určite budete mať úspech.“

Díval sa, ako od neho pomaly odchádza. Aká pochabosť. Ale nechcel, aby odišla. „Nechcem mať túto sezónu úspech.“

„Hlúposť! Všetci chcú, aby sa im darilo v snažení.“

„Ja sa nesnažím,“ odvetil, nútiac sa do pokoja. „Nikdy sa nesnažím – a určite nie v tom, o čom hovoríte.“

„Rozprávam sa so *zapisávaným starým mládencom*?“ uprene sa naňho zahľadela, prižmúrila oči.

„Mám povinnosti, starám sa o obchodné záležitosti...“

„A nemáte čas ani si zatancovať?“ Vzdychna a pátrala v jeho tvári, akoby hľadala dajaké skryté tajomstvo. „Netancujete, však?“

Fallon sa pridusene zasmial. Kedy naposledy sa zasmial dvakrát za večer? „Naozaj by som mal...“ vrhol pohľad na dvere, ktoré viedli na ulicu.

„Plánujte už odísť? Veď večer sa iba začal,“ poznamenala nesúhlasne.

Nestávalo sa často, aby si niekto trúfol spochybňovať jeho konanie. Okrem Bricea, ten kritizoval takmer všetko, čo urobil. Aj otec lady Isabelle mával námietky proti jeho konaniu, ale to bolo už dávno. Nesúhlas jej možno prúdi žilami... ale má prirodzený sklon k smiechu a k úsmevom.

Lady Isabelle Fairlynová je oveľa nepredvídateľnejšia ako nebezpečenstvo, ktoré ho prinútilo prísť dnes večer na ples. Znova sa k nej obrátil, nechcel odísť... ešte nie.

„Ďakujem vám za pomoc pri mojom dnešnom úteku, pán St. James.“ Obzrela sa cez plece smerom k plesovej sále a valčíku, ktorý práve spustili.

„Nemáte za čo. Môžem vás niekam odprevadiť? Možno k vašej rodine?“

„Už som vás dosť zdržala.“ Urobila pár krokov, no znova sa obrátila. „Precvičujte si ten úsmev v mojej neprítomnosti.“

Zahryzol si do jazyka, skôr ako jej to stíhol sľúbiť. Čo sa to s ním deje? Druhí ľudia odpovedajú jemu. On neodpovedá dámam – alebo dokonca lesným nymfám prezlečeným do plesových šiat.

„Vyhýbajte sa padajúcim koláčom,“ zavolať za ňou. *A džentlmenom ako Brice*, dodal v duchu.

„Nemôžem vám nič sľúbiť,“ zasmiala sa a zmizla za rohom.

Fallon chvíľu civel do prázdnej chodby, aby sa spamätal, lebo keď lady Isabelle odtancovala, mal pocit, akoby ho náhle obklopila tma. Po chvíli však vykročil k zadnej časti domu. Aj tak príde neskoro, nezaškodí, ak sa ešte raz prejde po prízemí a poobzerá sa po Graplingovi. Potom si môže ísť po svojom.

Jeho tajný klub, ktorý zriadil pre najmladších synov zo šľachtických rodín, si vyžaduje všetku jeho pozornosť. Nezostáva mu čas na iné, na to, o čom hovorila lady Isabelle. Niektorí džentlmeni možno majú čas na úsmevy, tancovanie a zízanie na zmätené dámy, on sa však musí starať o Spolok náhradných dedičov. Áno, presne taký život sa mu páči.

Isabelle si oprášila z rukavičiek omrvinky a vklzla späť do plesovej sály, akoby sa nehoda s koláčmi vôbec nestala. Tak jej to radil St. James, nie? Ujsť z miesta činu. Pripadalo jej to vzrušujúce. Samozrejme, ak ju neprichytia, ako stojí uprostred kopy rozhádzaných koláčov.

Čo asi vie St. James o unikaní z nebezpečných situácií?

Možno je skrytý pirát. Pri tej predstave vyvalila oči. Vysoká postava, dlhšie tmavé vlasy, prenikavé tmavohnedé oči... vedela by si predstaviť, ako velí lodi s posádkou mužov mimo zákona. Brázdí rozbúrené moria, vyhľadáva dobrodružstvá a na tento ples prišiel len preto, aby predal ulúpené poklady. A piráti sa asi často neusmievajú – všetko sedí!

Takže buď je to pravda a on je pirát, alebo je to jednoducho džentlmen, ktorý už niekedy zničil hromadu zákuskov a vie, ako sa vyhnúť zodpovednosti.

Zachichotala sa, keď vykročila k stĺpu, kde nechala sedtru. Nech je St. James ktokoľvek, bola rada, že jej prišiel na pomoc.

A mala na to dva dôvody. Po prvé, bez neho by bola na-

robila ešte väčšiu škodu. A po druhé, napriek nepríjemnej situácii si jeho spoločnosť vychutnávala.

Mohli by byť priatelia. Dámy sa môžu priateľiť s džentlmenmi, pokiaľ sa medzi nimi neudeje nič nevhodné, nie? A St. James jej nepripadal nebezpečný. Napokon, priateliť sa s Briceom. Nijaký nečestný človek by nemohol byť priateľom takého úžasného džentlmena ako Brice. „Budú z nás dobrí priatelia,“ zamrmlala si v duchu, keď sa pridala k Victorii na kraji tanečného parketu.

„Máš na šatách čokoládovú polevu,“ upozornila ju sestra, vyprázdnila pohár so šampanským a pohľadom hľadala lokaja.

„Neprekvapuje ma to.“ Isabelle sa v duchu usmiala. Keby tak Victoria vedela, čo sa stalo...

Neplánovala zhodiť na plese na zem všetky zákusky, to naozaj nie, ale aspoň na pár krátkych okamihov zazrela Bricea. A St. James vzal jej nerozvážny čin veľmi zábavne. Je to príjemný chlapík, hoci nie v pravom zmysle očarujúci. Večerný oblek mal veľmi tmavý a správval sa veľmi vecne. Ale v tmavohnedých očiach mal teplý prísvit, čo vzbudzuje v človeku dôveru, podobne ako čokoláda... človek sa vždy môže spoľahnúť, že čokoláda bude lahodná. V priateľstve je spoľahlivosť dôležitá.

Isabelle sa rozhládla po dámach v svetlofarebných šatách, ktoré tancovali štvorylku. Niektorá z nich St. Jamesa skrotí, prinúti ho ísť s módou a srdečne sa usmievať, keď ho o to požiada. A jedného dňa sa Isabelle s jeho manželkou zasmejú na tom, ako sa začalo jej priateľstvo so St. Jamesom...

„Máš na tvári radostný výraz, aký mávaš, keď rozprávaš o láske, obrazoch a kvetoch,“ poznamenala Victoria a vzala si od okoloidúceho lokaja ďalší pohár šampanského.

„Moje reči o láske a kvetoch sú neodolateľné,“ odvrkla Isabelle a štychla sestru do ramena, až jej vyšplechlo z pohára.

Victoria sa uškrnula a rýchlo vypila polovicu pohára, aby zachránila aspoň to, čo zostalo. „Kde si bola? Pred polhodinou si zmizla v polovici vety – uprostred rozhovoru. Zasa si sledovala Bricea?“

„No dovoľ!“ Isabelle by to nenazvala sledovaním. V skutočnosti to bol skôr výskum.

Zahryzla si do pery a prezerala si sestru. Boli identické dvojčatá, ale keď pozerala na Victoriu, nevidela medzi nimi podobnosti tak ako iní ľudia. Videla iba Victoriu. A jej sestra bola z každej stránky jej pravým opakom. Všimla si, že od šampanského jej zružoveli líca, znudený výraz v očiach a náznak rúžu, ktorým si namaľovala pery, hoci keby sa jej na to spýtala, Victoria by to poprela.

„Žltá,“ vyhlásila Isabelle. „Páči sa mi veselá prirodzenosť žltej. Alebo ružová. Aj ružová je šťastná farba. Všimla si si farbu Roselyniných šiat? Pristane jej a dokonale ju vystihuje v tom najlepšom zmysle slova. Ale žltá je ideálna, dodá večeru trocha slnečného svitu.“

„Čože?“ Victoria prestala sledovať štvorylku, zmätene na ňu pozrela. „Viem, že ako dvojčatá by nás malo spájať akési puto, ale nemám poňatie, o čom hovoríš.“

„Sklamalo ťa, že som nedokončila svoje predchádzajúce úvahy o módných farbách tejto sezóny. Povedala som si, že by som mohla pokračovať... žltá...“ Hlas sa jej vytratil.

„Na tom nezáleží. Som rada, že si sa vrátila. Roselyn niekam odišla a Evangelinu neviem nikde nájsť. Ten Evangelinin lord Winfield ma požiadal o tanec. Bolo to príšerné! Vieš, že nemá rád dostihy? Poznáš džentlmena, ktorý by si nevychutnával tipovanie na dostihoch? Nechápem, ako Evie môže vydržať čo len chvíľu v jeho spoločnosti.“

„Pochybujem, že Evie pociťuje k lordovi Winfieldovi nejakú zvláštnu náklonnosť. Alebo k dostihom, keď sme už pri tom.“

„Náklonnosť-nenáklonnosť, nemohla by som debatovať

s mužom, ktorý sa nazdáva, že jazdiť v parku je trúfalosť. Jazdiť v parku! Evie je naša sesternica. Musíme ju zachrániť pred takým nudným manželstvom.“

„Chystajú sa zosobášiť?“ Isabelle sa ohromene mykla. Len nedávno zaujal Evangelininu pozornosť dajaký záhadný džentlmen na plese Dillsworthovcov.

„A nie je manželstvo jediný mizerný dôvod, prečo sme všetky tu? Teda vy všetky,“ opravila sa Victoria. „Lebo ja sa nemienim vydávať.“

„Victoria, koľko pohárov šampanského si dnes večer vypila?“ spýtala sa Isabelle, hoci odpoveď si mohla domyslieť. Iste vypila dosť.

„Koľko zákuskov si zjedla, keď si si tak zašpinila šaty?“ bránila sa Victoria.

„Dva, ale bolo to nevyhnutné,“ usmiala sa. „Potrebovala som si urobiť miesto, aby som videla pomedzi ostatné.“

„Radšej sa nepýtam načo, lebo som presvedčená, že sa to týka špehovania muža, ktorého takmer nepoznáš.“

„Poznám,“ zamrmlala Isabelle a rozhládla sa po lokajovi so šampanským.

„Isabelle,“ vzdychla Victoria, „keď hráš karty, nezáleží na tom, ako veľmi si želaš mať všetkých kráľov, ktorí sú v balíčku... musíš hrať s tými, ktorých máš v ruke.“

„Nepotrebujem všetkých kráľov,“ namietla Isabelle a obrátila sa znova k sestre. „Hovoriš, akoby som sa potrebovala šplhať po spoločenskom rebríčku. Nezáleží mi na spoločenskom postavení. Brice nemá dokonca ani titul. Túžim iba po láske.“

„Potom si nájdi niekoho, kto je dnes večer v sále a túži si s tebou zatancovať,“ poprosila ju Victoria so súcitným úsmevom a pohľadom preletela plesovú sálu. „Čo ten džentlmen tamto?“

„S tým vyblednutým nákrčníkom a ustupujúcou líniou vlasov?“